

ла? Помнишъ ли? Ти я нарече Катерина. Като дойдохме въ Парижъ, ти се съживи. Стана немирница и си окачеше череша по ушитъ. Но тия работи сж стари. Ела до мене, Козето. Знаешъ ли името на майка си? Тя се казваше Фантина. Запомни това име. Когато си спомнишъ името Фантина, да колъничишъ. Много теглила е претеглила тя за тебе. И колкото те обичаше! Сега вие сте двама. Обичайте се, помагайте си. Живѣйте честито и дълговѣчно. Приближете се до мене. Азъ вече си отивамъ, си-речь умирамъ. Ето гледайте свѣщниците какъ горятъ . . . Слънцето вече залъзе . . .

И като каза това, той се прѣметна назадъ. Главата му падна на възглавницата. Блѣдното му лице се освѣти отъ свѣтлината на свѣтилниците и отъ небето.

Мариусъ и Козета почната силно да плачатъ. Тѣ на колъни цѣлуваха ржцѣтъ му.

Жанъ Валжанъ умрѣ. Настъпи нощъ тъмна и беззавѣтна.

